

Ivo Trumbić

(Split, 2. travnja 1935. – Zagreb, 12. ožujka 2021.)

U Zagrebu je preminuo legendarni olimpijac, osvajač zlatne i srebrne olimpijske medalje Ivo Trumbić.

Rođen je u Splitu 1935. godine, gdje je 1946. počeo igrati vaterpolo. Najprije je bio vratar, a kasnije se prebacio među igrače. Sa splitskim je „Jadranom“ bio prvak Jugoslavije 1953. godine (kao pričuvni vratar), a zatim kao igrač 1957. i 1960.

Trumbić 1960. napušta rodni grad, odlazi u Zagreb i postaje vaterpolist „Mladosti“. Sa „Žapcima sa Save“ osvojio je naslove prvaka Jugoslavije 1962., 1967. i 1969. godine, kao i zimsko prvenstvo 1962. i 1964.

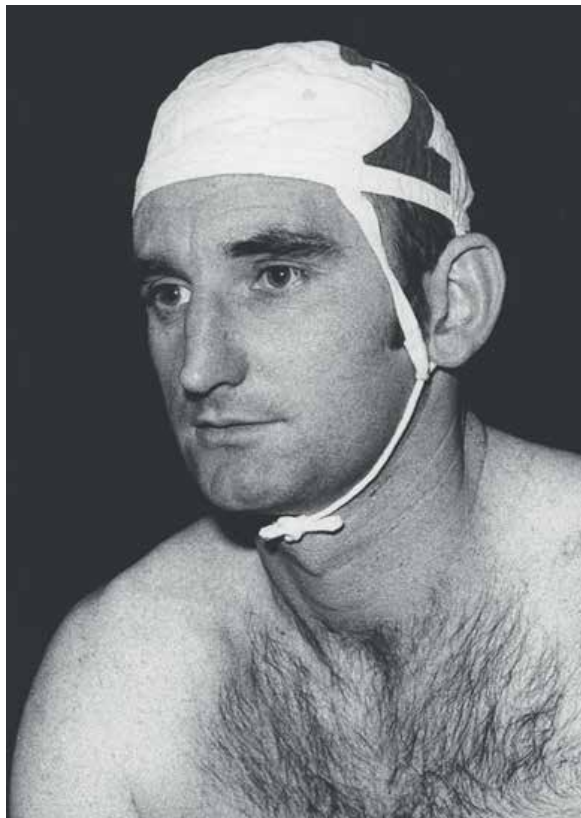
S Mladosti je triput bio prvak Europe - 1967., 1968. i 1969. Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 152 utakmice u razdoblju od 1961. do 1969. godine.

Njegova karijera puna je reprezentativnih medalja. Srebrnu je osvojio na Olimpijskim igrama 1964. u Tokiju, a zlatnu četiri godine kasnije (Meksiko, 1968.). Srebro je Ivo osvojio na europskom prvenstvu 1962. u Leipzigu, a europsku broncu četiri godine kasnije u Utrechtu. Na Mediteranskim igrama u Napulju 1963. bio je član momčadi koja je osvojila srebro, a četiri godine kasnije, u Tunisu, zlato.

Trenersku karijeru počeo je u „Mladosti“, u kojoj je od 1966. do 1969. bio igrač i trener. U tom razdoblju osvojena su dva prvenstva Jugoslavije i tri naslova europskih prvaka. Godine 1971. bio je prvak s grčkim „Olympiacosom“. S dubrovačkim „Jugom“ bio je 1981. i 1982. državni prvak i pobjednik kupa. Sa „Sysley Pescarom“ je 1986. osvojio talijanski kup, a godinu dana kasnije ostvario je pravi pothvat osvojivši prvenstvo i kup Italije, europski Kup prvaka i europski Superkup. Osvojio je u jednoj sezoni sve što se u klupskom vaterpolu moglo osvojiti!

Nizozemsku reprezentaciju Ivo Trumbić vodio je od 1974. do 1980., pa ponovno 1992. S njima je osvojio treće mjesto na Olimpijskim igrama 1976. u Montrealu, šestu poziciju na OI 1980. u Moskvi te osmu na Igrama 1992. u Barceloni. Bio je i izbornik reprezentacije Jugoslavije na svjetskom prvenstvu 1982., a 1985. bio je za kormilom grčke reprezentacijom na EP-u.

"U športu se nikada ne smije plakati. Treba se boriti do zadnje sekunde." To je bilo životno i športsko geslo Ive Trumbića. O svojoj bogatoj igračkoj i trenerskoj karijeri govorio je ovako: „Rođen sam u Splitu, 50 metara od mora... Svi mi klinci iz kvarta bili smo skloni moru i vaterpolu. Tada se igralo još u morskog vodi. Počeo sam s 12 godina, bilo je to 1947. I to kao vratar. Kasnije, kad sam naučio malo više vaterpola, prešao sam među igrače. Često sam na trening odlazio od kuće plivajući... Nakon završene gimnazije, došao sam na studij u Zagreb i postao vaterpolist „Mladosti“. Bili su dotad vječno drugi, a kada sam došao, stigli su i naslovi. Posebno pamtim prvi europski trofej, Kup prvaka 1967. U prvoj finalnoj utakmici u Zagrebu pobijedili smo s 8-6, udario

me rumunjski igrač i stradao mi je bubnjić. Operacija je trajala tri sata, ali sljedeći tjedan sam na vlastitu odgovornost, sa specijalnim štitnikom za uho, igrao u uzvratu u Bukureštu. Bilo je 4-4, ništa nisam čuo, samo je šumjelo u uhu. Gledao sam u igrače i u sudačku zastavicu da bih mogao pratiti igru. Prvi put postali smo prvaci Europe. U Zagrebu nas je na željezničkom kolodvoru dočekalo 20 000 ljudi."

Posebno je pamtio zlatnu medalju iz Meksika 1968., kada je bio kapetan momčadi. U finalu je s 13-11 pobijedjen SSSR. Te godine proglašen je najboljim vaterpolistom svijeta, a s Ozrenom Bonačićem činio je najbolji bekovski par.

Diplomirao je na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. U Nizozemskoj je izdao četiri stručne vaterpolske knjige koje su prevedene na nekoliko svjetskih jezika. Pokretač je brojnih vaterpolskih škola i predavač na mnogim stručnim seminarima diljem Europe. Trumbićeva supruga Seka Baždar bila je odbojkaška reprezentativka.

Godine 2012. Hrvatski olimpijski odbor dodijelio mu je Trofej Matija Ljubek za životno djelo. Primljen je 2015. godine u vaterpolsku Kuću slavnih. Godine 2020. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar za životno djelo.

Posljednji ispraćaj održan je u krematoriju na zagrebačkom Mirogoju.

(Jurica Gizdić)